

שעורי ריקוד

מתוך "סיפורי העץ החלול"

מאת א. ב. פיין

ציורים ג'. מ. קונדה

כך מוכשר. גם הוא התלונן שלא קיבל
חינוך מושלם בצעירותו ובוודאי היה יכול
להיות משורר, כי הוא יודע היום לחרוז
בקלות, ואפילו מכיר שלושה חרוזים לכל
מילה פרט למילים "כסף" ו"מצבר". מובן
שהיום כבר מאוחר להתחיל והוא ויתר על
אומנות כתיבת שירה, והוא רק רוצה
להשתלב קצת בחברה. למעשה כל מה
שהוא צריך היום אלה הם בגדים
מכובדים, קצת הדרכה בהתנהגות נאותה
וכמה שיעורי ריקוד.

הוא אמר שגם היום הוא עדיין מרגיש
צעיר ובעל מראה נאה, במיוחד כאשר
ילבש את הבגדים החדשים שיקבל תוך
ימים ספורים. ואז הוא שאל את מר עורב
האם ידוע לו על מישהו שיכול לתת לו
כמה שיעורים בהתנהגות ובריקודים.
מר עורב חשב רגעים אחדים, ואחר כך
ענה שאינו מכיר בסביבה אף אחד יותר

מר קלב ומר עורב שוחחו פעם על זמנים
עברו וסיפרו מה עשו בנעוריהם, ואיך
הזמנים השתנו, והצעירים של היום לא
אוהבים לימודים.

מר עורב סיפר שאילו הייתה לו הזדמנות
בנעוריו, היה בוודאי היום לאומן גדול. הוא
אמר שבזמנו גם נהג לצייר דמויות על לוח
צפחה שלו ותמיד אמרו לו שאלה דמויות
דומות מאוד למציאות. וגם שאף היום
בחדריהם של מר אופוסום ומר דביבון
תלויים ציורים שלו, שנראים כאילו נעשו
רק אתמול.

מר קלב חשב שזה דבר נפלא להיות כל

נעים הליכות ולרוקד טוב יותר ממר ג'ק
ארנב, אבל הוא לא מניח שמר כלב ומר
ארנב הם ביחסים טובים במיוחד.
מר כלב התעצב, כי אכן כך גם הוא חשב,
אך בכל זאת ביקש ממר עורב שיפנה
למחרת לג'ק ארנב ויבדוק, האם הוא יהיה
מוכן לתת למר כלב כמה שעורים.
ואכן מר עורב בא למחרת אל מר ארנב.
באותו בוקר ג'ק ארנב בישל סבון בחצר
ביתו. הוא בנה מדורה בין אבנים, ומעליה
שם סיר גדול, מלא חומר חום, שבו הוא
בחש במקל ארוך. נראה שהוא במצב רוח
טוב, כי שר תוך כדי העבודה:
"חמם ובחש, שומן ואפר
סבון כביסה יהיה נהדר".
היו אלה זמנים שבהם כך בישלו ועשו
סבון כביסה. היה זה סבון חריף מאוד
ואסור היה לגעת בו בידיים גלויות כי הוא
צרב מאוד.

העורב סיפר לג'ק ארנב מה אמר מר כלב,
ומר ארנב המשיך לבחוש ולשיר לעצמו,
עם חיוך קל על פניו, וכשמר העורב גמר
את דבריו, ענה שבאמת מר כלב אינו
מחונך כראוי ושבאודאי יועילו לו שיעורים
אחדים. ובאשר לריקודים, אמר שאם מר
כלב יבטיח שיעשה כל מה שהוא, מר
ארנב, יגיד לו לעשות, הוא ידע לרקוד
שלושה ריקודים שונים תוך חמש דקות
הראשונות של השיעור.

מר עורב אמר שמר כלב הבטיח הכל
ושהוא ישלח אותו עוד באותו יום. ואכן,
מיד אחרי הצהרים הופיע מר כלב כדי
לקבל שיעור.

ג'ק ארנב נעל עוד קודם את דלת ביתו,
פתח את החלון והביט משם כשמר כלב
הגיע. הוא אמר למר כלב להתיישב ולנוח
קצת לפני השיעור. הסבון של מר ארנב
היה מוכן והוא הוריד אותו כבר מהאש,

אך האש טרם כבתה, למרות שלא ניתן היה לראות אותה בין האבנים והאפר הלבן.

את הסבון הכניס כבר מר ארנב הביתה, ועכשיו הוא מרח קצת ממנו על חתיכת בד וזרק אותה דרך החלון למר כלב. "זהו בגד הריקוד" אמר "אבל אל תלבש אותו עוד. קודם כל תקבל קצת הדרכה בכללי התנהגות. אתה צריך להביט ישר עלי ולעשות בדיוק מה שאני אומר לך, וכפי שאני עושה."

מר כלב הבטיח זאת והתיישב בהקשבה רבה עם פניו לכוונו של מר ארנב. ואז מר ארנב קם וקד קידה, כאילו פוגש גברות מכובדות, וגם צעד צעד אחד או שניים אחורה. ואז גם מר כלב קד קידה ונתן שני צעדים אחורה. אז מר ארנב הסביר לו איזה שגיאות הוא עשה ואמר לו לעשות את הדבר שוב ושוב, ומר כלב קד וצעד

אחורה עד שהגיע כמעט עד האש, למרות שלא ידע זאת.

"עכשיו" אמר מר ארנב "אסביר לך איך לתת מחמאות, ואחר כך איך רוקדים." אתם יודעים שתמיד כשמישהו נותן מחמאה לכלב, זה מנענע את זנבו. וג'ק ארנב חשב על המחמאות היפות ביותר ואמר אותן למר כלב, ומר כלב שכח לגמרי שזה רק שיעור, וכל כך שמח על המחמאות שקיבל ממר ארנב שנענע את זנבו חזק מאוד לצדדים וגם למעלה ולמטה. ואז נתן פתאום נהימה איומה וקפץ גבוה באוויר כי הכניס את זנבו ממש בין האפר והפחמים החמים של המדורה. הוא ילל וקפץ למעלה ולמטה והסתובב פעם לכוון אחד ואחר כך להפך, ובאותו זמן ג'ק ארנב נשען מהחלון ואמר "זהו! זה הצעד של הריקוד! רקוד מר כלב, רקוד!"

כשמר כלב שמע זאת, חשב שמר ארנב מתכוון ברצינות. יתכן שהוא בכלל לא הבין שתקע את זנבו לאפר חם. ואז הוא הפסיק לילל וניסה לעשות כמה צעדי ריקוד, ומר ג'ק ארנב כמעט מת מרוב צחוק, אבל הוא קרא כל הזמן למר כלב שהוא עושה זאת מצוין, ושעכשיו הוא רק צריך עוד ללבוש את בגד הריקוד על זנבו. מר כלב שמע זאת, וחשב שאולי בגד הריקוד יקל קצת על הכאב, ולכן התיישב וקשר את הבד היטב לזנבו. אלא שאז הסבון החריף התחיל לצרוב ומר כלב שוב ילל ונהם וקפץ ורקד, ונתן מחזה שעוד שום כלב לא הצליח לתת. מר ארנב לא יכול היה יותר להתאפק ורק שכב בכסא שלו וצחק וצחק, ומר כלב הבין אז ששוב שטו בו, והתחיל לרוץ מעל הגבעות הביתה. מדי פעם עוד עצר וניסה להוריד את הבד מזנבו, ואז כל פעם שמע

את מר ארנב מזמר שוב "זה צעד חדש,
מר כלב! אתה רוקד נהדר! רקוד, מר כלב,
רקוד!"

מר כלב נשאר בבית הרבה זמן אחר כך,
ולא העז לצאת, כי כל פעם שמישהו ראה
אותו היה קורא "זה צעד חדש! רקוד, מר
כלב, רקוד!"